

Dairesi	Karar Yılı	Karar No	Esas Yılı	Esas No	Karar Tarihi
DÖRDÜNCÜ DAİRE	2001	4150	2001	2854	07/11/2001

KARAR METNİ

DÖVİZ FORWARD İŞLEMLERİNDEN ELDE EDİLEN KAZANCIN TİCARİ KAZANÇ OLDUĞUNUN KABULÜNÜN KANUNUN AMACINI AŞAN BİR YORUM OLDUĞU VE MENKUL SERMAYE İRADİ GELİRİ OLARAK DA VERGİLENDİRİLEMEYECEĞİ, HAZİNE BONOLARININ İTFASI NEDENİYLE ELDE EDİLEN FAİZ VE REPO GELİRLERİNİN MENKUL SERMAYE İRADİ GELİRİ OLARAK VERGİLENDİRİLECEĞİ HK.<

Temyiz Eden Taraflar : 1-

2- ... Vergi Dairesi Müdürlüğü

İstemin Özeti : 1996-1998 yılı işlemlerinin incelenmesi sonucu, 1996 yılından itibaren vadeli döviz alım ya da satımından kaynaklanan ticari kazanç ve 1996 yılında sahip olduğu devlet tahvili- hazine bonolarını elden çıkarmak suretiyle değer artış kazancı elde etmesi nedeniyle 1996 yılından itibaren mükellefiyet tescili ile 1996-1998 yıllarında elde ettiği sözkonusu kazançları ile Gelir Vergisi Kanunu'nun 75/5 ve 75/14 üncü maddesinde belirtilen kazanç unsurlarının tespitine yönelik olarak düzenlenen vergi tekniği raporuna göre, 1998 yılı için döviz forward işlemleri dolayısıyla elde ettiği ticari kazanç ile menkul sermaye iradî gelirlerini beyanına dahil etmediği yolunda düzenlenen vergi inceleme raporuna dayanılarak davacı adına re'sen gelir vergisi salınmış, fon payı hesaplanmış, ağır kusur cezası kesilmiştir. ... Vergi Mahkemesinin, ... günlü ve ... sayılı kararıyla; forward işleminin, belirli bir varlığın (emtia, döviz, menkul kıymet, altın v.s.) beirlenmiş bir fiyat ve miktar üzerinden gelecekteki bir tarihte alım ve satım taahhüdünü içeren ve adı bir sözleşme ile şeklen tekemmül eden işlemler olduğu, bu sözleşmelerde, alım-satım konu olan varlığın başta fiyatı, miktarı, özellikleri, teslim yeri ve şartları ile ödeme tarihi olmak üzere her türlü şartların taraflar arasında kararlaştırıldığı, bu nedenle her forward sözleşmesinin tamamen tarafların iradeleri doğrultusunda oluşan spesifik sözleşmeler olduğu, tarafların forward sözleşmeleri ile gelecekte oluşabilecek emtia fiyatlarında, döviz kurunda ve faiz oranlarındaki dalgalanmalara karşı kendilerini güvenceye alırken bu yolla geleceğe yönelik daha sağlıklı bir mali planlama yapabilmelerinin mümkün hale geldiği, forward işlemlerinde birincil amacın belli bir kazanç sağlanması değil, gelecekte oluşabilecek emtia fiyatlarında, döviz kurunda ve faiz oranlarındaki dalgalanmalardan korunarak riski azaltmak olduğu, dava konusu tarhiyatın dayanağı olan raporlarda vadeli döviz alım-satımı olarak nitelendirilen döviz forward işlemini davacının ticari faaliyet olarak yürüttüğü ve bunun için defter tutma zorunluluğu bulunduğu ileri sürülmeğe de davacının ortağı olduğu firmaların bir kısım döviz yükümlülüklerini gelecekte oluşabilecek kur dalgalanmalarına karşı güvence altına almaya yönelik olup, yasada tanımı yapılmamış ve vergilendirilecek kazançlar arasında yer verilmemiş olan döviz forward işlemlerinde elde ettiği kazancın ticari kazanç olduğunun kabulünün yasanın amacını aşan bir yorum olacağından, davacının döviz forward işlemlerinden elde ettiği kazancın ticari kazanç olarak vergilendirilmesinin mümkün olmadığı, diğer yandan, "menkul kıymet" kavramının, 2499 sayılı Sermaye Piyasası Kanununun 3/b maddesinde; ortaklık veya alacaklılık hakkı sağlayan, belli bir meblağı temsil eden, yatırım aracı olarak kullanılan dönemsel gelir getiren misli nitelikte, seri halde çıkarılan, ibareler aynı olan ve şartları Sermaye Piyasası Kurulunca belirlenen kıymetli evrak olarak tanımlandığı dikkate alındığında; ortaklık veya alacaklılık hakkı sağlamadığı gibi yatırım aracı olarak da kullanılmamakta olan, dönemsel gelir getirmeyen, spesifik karakterli olup misli niteliği haiz olmayan, seri halde çıkarılmayan ve aynı ibareleri taşımayan forward sözleşmelerinin menkul kıymet niteliğinde olduğundan, dolayısıyla da döviz forward işlemlerinden elde edilen kazancın menkul sermaye iradî olarak da vergilendirilebileceğinden söz edilemeyeceği, bu durumda tarhiyatın döviz forward

işlemlerinden elde edilen kazançla ilişkin kısmında isabet görülmediği; tarhiyatın faiz ve repo gelirlerine ilişkin kısmı yönünden, devlet tahvili ve hazine bonolarının menkul kıymetler olduğunun tartışmasız olduğu, devlet tahvili ve hazine bonolarından itfa süresi beklenerek elde edilen faiz ve gelirin menkul sermaye iradı niteliği taşıdığına kuşkusuz olduğu, sözkonusu menkul kıymetlerin kısa vadede fon sağlama amacıyla vadelerinden önce elden çıkarılarak üçüncü kişilere satılmaları halinde ise, satış fiyatının taraflar arasında serbestçe belirlenen bu işlemle menkul kıymetin mülkiyeti alıcıya intikal ettiğinden bu şekilde oluşan alım-satım farklarının faiz değil, menkul kıymet satış karı niteliği taşıdığı ve Gelir Vergisi Kanunu açısından değer artış kazançlarını oluşturduğu, yine menkul kıymetlerin geri alım ve satım taahhüdü ile iktisap ve elden çıkarılmasından sağlanan kazançların Gelir Vergisi Kanunu'nun 75/14 üncü maddesi uyarınca menkul sermaye iradı olduğundan repo kazançlarının anılan madde hükmüne göre gelir vergisi yönünden menkul sermaye iradı olduğu, olayda davacının, 1998 yılında sahibi bulunduğu hazine bonolarının itfasından ... Lira faiz geliri ile menkul kıymetlerin geri alım ve satım taahhüdüyle iktisap ve elden çıkarılmasından 24.704.230.993 Lira repo geliri elde ettiğinin sabit olduğu, davacı vekilince hazine bonolarından elde edilen faiz geliri ile repo gelirlerinin Gelir Vergisi Kanununun geçici 27 nci maddesi uyarınca vergiden muaf olduğu, zira anılan geçici 27 nci maddenin parantez içi hükmünde vergiden muaf olmadığı belirtilen menkul kıymetin faiz kuponları olduğu ve hazine bonolarının faiz kuponu içermediği ileri sürülmekteyse de, söz konusu geçici 27 nci maddede bazı menkul kıymetlerin elde çıkarılmasından elde edilen kazançların 31.12.1999 tarihine kadar gelir vergisinden müstesna olduğu belirtilmesine karşın aynı maddenin parantez içi hükmünde "Gelir Vergisi Kanununun 75 inci maddesinin ikinci fıkrasının (5) numaralı bendinde yer alan menkul kıymetlerin elde çıkarılmasından sağlanan kazançlar hariç" ibaresine yer verilmiş olup, anılan parantez içi hükmünde davacı vekilinin iddia ettiği gibi faiz kuponları v.b.gibi herhangi bir ayrıma gidilmediği anlaşıldığından, hazine bonusu itfalarından elde edilen faiz gelirinin gelir vergisinden muaf olduğu yönündeki iddiaya itibar edilemeyeceği, diğer yandan Gelir Vergisi Kanununun 75 inci maddesinin ikinci fıkrasının 14 üncü bendinde, menkul kıymetlerin geri alım ve satım taahhüdü ile iktisap veya elden çıkarılmasından sağlanan menfaatlerin menkul sermaye iradı olduğu, aynı Kanunun geçici 39/5 inci maddesinde, yıllık beyanname ile beyanı gereken ve Gelir Vergisi Kanununun 75 inci maddesinin ikinci fıkrasının 5,6,7,12 ve 14 üncü bentlerinde yazılı menkul sermaye iratlarının madde metninin devamında belirtilen indirim oranının uygulanması suretiyle bulunacak kısmının, 31.12.1999 tarihine kadar gelir vergisinden müstesna olduğu, olay tarihinde yürürlükte bulunan aynı Kanunun 85 ve 86 ncı maddelerinde ise bu Kanunun 2 nci maddesinde yazılı kaynaklardan bir takvim yılı içinde elde edilen kazanç ve iratların, sadece tamamı tevkif suretiyle vergilendirilmiş menkul sermaye iratlarından oluşması durumunda, bunların tutarının 1998 yılında 2.500.000.000 Liranın üzerinde olması halinde gelirin toplanarak yıllık beyanname verileceğinin kurala bağlanması karşısında davacı vekilinin repo gelirlerinin gelir vergisinden muaf olduğu yolundaki iddiasına da itibar edilmesi mümkün olmadığından, davalı idarece davacının 1998 yılında hazine bonolarının itfası nedeniyle elde ettiği faiz ve repo gelirleri yönünden, 1998 yılında geçerli olan istisna tutarı ve geçici 39/5 inci maddede öngörülen indirim tutarı ile daha önce tevkif yoluyla ödenmiş bulunan vergilerin yıllık gelir vergisinden mahsubunu öngören 121 inci madde hükmü yanısıra vergi oranı yönünden yükümlünün beyanı da gözönüne alınarak vergi inceleme raporuyla belirlenen matrah üzerinden yapılan tarhiyatın gelir vergisi ve fon payına ilişkin kısmında yasaya aykırılık görülmediği, 213 sayılı Vergi Usul Kanununun olay tarihinde yürürlükte bulunan mükerrer 347/4 üncü maddesinde menkul sermaye iradı kazançlarının beyan dışı bırakılmış olması halinin ağır kusur cezasını gerektiren fiiller arasında sayılmış olduğundan, tarhiyatın repo gelirleri ile hazine bonusu itfalarından elde edilen faiz gelirine ilişkin kısmı için kesilen ağır kusur cezasında yasaya aykırılık görülmediği gerekçesiyle, davacının kısmen

kabulüyle, tarhiyatın vadeli döviz alım-satımı şeklinde nitelendirilen döviz forward işlemlerinden elde edilen kazanç tutarlarından kaynaklanan kısmının kaldırılmasına, davanın hazine bonolarının itfasından elde edilen faiz ile repo gelirlerinden oluşan menkul sermaye iratlarına yönelik kısmının reddine karar verilmiştir. Davalı İdare, tarhiyatın tümüyle yasaya uygun olduğunu, davacı incelemenin eksik yapıldığını, gelir unsurlarının net olarak tespit edilmediğini, devlet tahvillerinin elden çıkarılması nedeniyle elde edilen kazancın Gelir Vergisi Kanununun geçici 27 nci maddesine göre vergiden müstesna olduğunu, hazine bonosunun elden çıkarılması halinde elde edilen gelirin ancak faiz geliri olabileceğini ve anılan Kanunun 80 inci maddesine göre vergilendirilemeyeceğini ve b gelirlerin vergiden müstesna olduğunu, tarhiyatın tamamıyla yasalara aykırı olduğunu ileri sürerek kararın bozulmasını istemektedirler.

Savunmanın Özeti : Savunma verilmemiştir.

Tetkik Hakimi Özlem Ulaş'ın Düşüncesi : Forward sözleşmesi, belirli bir miktar ve kalitedeki para, döviz altın, mali araç, mal ve iğere türev ürünlerinin önceden belirlenen fiyatla, gelecekteki bir tarihte, borsa şeklinde organize olmayan bir piyasada alım ve satımını kapsamına alan teslim amaçlı bir vadeli işlem olarak tanımlanmakta olup, bu sözleşmelerin amacı fiyat değişmelerinden kaynaklanan riski emniyet altına almak ve tali amacın da kar elde etmek olduğu kabul edilmektedir. Forward sözleşmesinin Türk Hukuk Sisteminde ayrıca tanımı yapılmamış olup, Borçlar Kanunu'nun 19 uncu maddesinde yer alan sözleşme serbestisi ilkesi çerçevesinde bu sözleşmeler yapılmaktadır. 193 sayılı Gelir Vergisi Kanunu'nun 37 nci maddesinde ticari kazanç, her türlü ticari ve sınai faaliyetten doğan kazanç olarak tanımlanmış olup, ticari faaliyet konusunda açık bir tanım vergi kanunlarında yer almamaktadır. 6762 sayılı Türk Ticaret Kanunu'nun ticari işletme kavramıyla ilgili olarak ticari faaliyeti belirlediği görülmekte olup, bu bilgiler çerçevesinde şahısların kazanç elde etme gayesi ile belli bir sermaye ve emeğin tahsisi sonucunda gerçekleştirilen, devamlılık arzeden ve Gelir Vergisi Kanununda tanımı yapılmış olan zirai ve mesleki faaliyet dışında kalan faaliyet olduğu dikkate alındığında forward sözleşmesine dayalı vadeli döviz alım-satımı işlemlerinin faaliyetin devamlılığı, özellikleri, niteliği, ve işlemlerin sayısal çokluğu da dikkate alınarak olayda davacının faaliyetinin ticari nitelikte olduğu ve elde edilen kazancın da ticari kazanç kapsamında değerlendirilmesi ve davalı idarenin temyiz isteminin kabulüyle mahkeme kararının bu kısmının bozulması, davacı temyiz isteminin reddi gerektiği düşünülmüştür.

Danıştay Savcısı Anıl Genç'in Düşüncesi : Yapılan vergi incelemesi sonucu davacının vadeli döviz alım satım (Forward) faaliyetleri nedeniyle elde ettiği ticari kazancı ile hazine bonusu ve devlet tahvili faizi ve repo gelirini beyan etmediğinden bahisle bulunan matrah farkı üzerinden yapılan cezalı tarhiyata karşı açılan davayı kısmen kabul eden mahkeme kararı taraflarca temyiz edilmektedir.

Uyuşmazlığın çözümü için vadeli döviz alım satım (Forward) faaliyetinin ticari bir faaliyet olup olmadığının tesbiti gerekir.

Gelir Vergisi Kanununun 37. maddesinde, her türlü ticari ve sınai faaliyetlerden doğan kazancıların ticari kazanç olduğu hükme bağlanmış ancak ticari faaliyetin kapsamının ne olduğu konusunda açık bir tanımlama yapılmadığından ticari faaliyetin T.T.K. hükümlerine göre tesbiti gerekir.

T.T.K da ticari işletme esasını benimsenmiş, ticarethane veya fabrika yahut ticari şekilde işletilen diğer müesseseler ticari işletme, bir ticari işletmeyi kısmen dahi olsa kendi adına işleten kişiler tacir sayılmıştır.

Faaliyetin ticari faaliyet, kazancında ticari kazanç sayılabilmesi için en önemli unsurlar faaliyetin bir organizasyon içerisinde yapılması ve devamlılık gözetmesidir.

Forward işlemleri ise bankalar ile gerçek kişi veya kurumlar arasında yazılı veya sözlü sözleşmelere dayanılarak gerçekleştirilen ve döviz altın gibi varlıkların önceden belirlenmiş

bir tarihte belli bir fiyattan alınması veya satılmasıdır. Forward sözleşmelerinde alım satıma konu varlığın fiyatı, miktarı, özellikleri teslim yeri ve şartları ve ödeme tarihi belirtilmektedir. Bu sözleşmeler tamamen tarafların iradesi doğrultusunda gerçekleşmekte olup bu işlemlerde ticari bir organizasyon bulunmadığı gibi ticari faaliyette kastedilen anlamda devamlılık da bulunmamaktadır. Forward işlemlerinde amaç gelecekte oluşabilecek döviz kurundaki dalgalanmalara karşı korunmaktır.

Yasada tanımı yapılmayan ve vergilendirecek kazançlar arasında yer almayan vadeli döviz alım yada satımı (Forward) işlemlerinden elde edilen kazancın kıyas yoluyla ticari kazanç olarak kabulü verginin kanuniliği ilkesine aykırıdır.

Faiz ve repo gelirleri nedeniyle bulunan matrah farkına gelince;

Gelir Vergisi Kanununun 75.maddesinin 2.fikrasında kaynağı ne olursa olsun aşağıda yazılı iratların menkul sermaye iradı sayılacağı belirtildikten sonra 4369 sayılı Kanunla değişmeden önceki 5.bendinde hernevi tahvil ve hazine bonusu faizlerinin,14.bendinde de yukarıda sayılan menkul kıymetlerin geri alım ve satım taahhüdü ile iktisap veya elden çıkarılmasından sağlanan iratların menkul sermaye iradı olduğu belirtilmiş aynı kanunun 2.maddesinde menkul sermaye iratları gelire giren kazanç ve iratlar arasında sayılmış,85.maddesinde de,mükelleflerin 2.maddede yazılı kaynaklardan bir takvim yılı içinde elde ettikleri kazanç ve iratları için bu kanunda aksine hüküm olmadıkça yıllık beyanname verecekleri hükme bağlanmıştır.

Olayda davacının,1998 yılında sahibi bulunduğu hazine bonolarının itfasından faiz geliri,menkul kıymetlerin geri alım ve satım taahhüdüyle iktisap ve elden çıkarılmasından repo geliri elde ettiği ihtilafsızdır.

Gelir Vergisi Kanununda 3946 sayılı Kanunla yapılan değişikliklerle, 1.1.1997 tarihinden itibaren elde edilen 75. maddenin 2. fıkrasının 5,7,12 ve 14. numaralı bentlerinde yazılı bulunan menkul sermaye iratlarının belli tutarı aşması halinde yıllık beyanname ile beyan zorunluluğu getirilmiştir.

Davacı tarafından, geçici 27. maddeye göre menkul kıymetlerini elden Çıkarımların sağladıkları kazançların 31.12.1999 tarihine kadar gelir vergisinden istisna olduğu, 75. maddenin 5. bendinde belirtilen menkul kıymetlerin elden çıkarılmasından sağlanan kazançların bu istisnadan yararlanamayacağı, ancak faiz kuponlarının elden çıkarıldığı kabulü halinde bunlar menkul kıymet sayılmıyacağından istisnadan yararlanması gerektiği ileri sürülmekte ise de, elde edilen kazancın devlet tahvili ve hazine bonusu faizi ile repo gelirinden oluşması ve aksine bir belge ibraz edilmemiş olması karşısında isabet görülmemiştir.

Bu durumda, 1998 yılında sahibi bulunduğu hazine bonolarının itfası ve menkul kıymetlerin geri alım ve satım taahhüdüyle iktisap ve elden çıkarılması sonucu menkul sermaye iradı elde eden ancak beyanname vermiyen davacı adına geçici 39.maddenin 5.bendinde öngörülen indirim tutarı uygulanmak suretiyle bulunan matrah farkı üzerinden yapılan tarhiyatta isabetsizlik görülmemiştir.

Kesilen ağır kusur cezasına gelince, olayın özelliği ve matrahın bulunuş şekli dikkate alındığında olaya kusur cezası uygulanması gerekmektedir.

Açıklanan nedenlerle mükellef temyiz isteminin kısmen kabulü ile vergi mahkemesi kararının cezaya ilişkin hüküm fıkrasının bozulması, tarafların vergi aslına yönelik temyiz istemlerinin reddi ile kararın bu kısımlarının onanması gerektiği düşünülmektedir.

TÜRK MİLLETİ ADINA

Hüküm veren Danıştay Dördüncü Dairesince duruşma için belirlenen günde gelen davacı vekili Av. ... ile Hazine Avukatı ...'un açıklamaları dinlendikten ve Danıştay Savcısının düşüncesi alındıktan sonra dosyadaki belgeler incelenerek gereği görüşüldü:

Temyiz dilekçelerinde taraflarca gelir vergisi ve fon payı yönünden ileri sürülen iddialar, bozulması istenilen kararın dayandığı gerekçeler karşısında, yerinde ve kararın bozulmasını

sağlayacak durumda görülmemiştir.

Davacı adına kesilen ağır kusur cezasına ilişkin temyiz istemine gelince;

213 sayılı Vergi Usul Kanununun olay tarihinde yürürlükte bulunan mükerrer 347 nci maddesinde, ağır kusur, mükellef veya sorumlu tarafından maddede öngörülen hallerden birisi ile vergi ziyana sebebiyet verilmesi olanak tanımlamış, ağır kusur cezası gerektiren haller 5 bent halinde belirlenmiş, aynı Kanunun 348 inci maddesinde de kaçakçılık ve ağır kusur sayılan haller dışında herhangi bir suretle vergi ziyana sebebiyet verilmesi kusur olarak tanımlanmıştır.

Dosyanın incelenmesinden, davacının vergi kaybına yol açan eyleminin davacının banka hesap ve işlemleri incelenerek tespit edilmesi ve bu yolla her zaman tespitinin mümkün olması nedeniyle hakkında kusur cezası uygulanması gerekeceğinden mahkeme kararının cezaya ilişkin kısmında isabet görülmemiştir.

Açıklanan nedenle, davacının gelir vergisi ve fon payına yönelik temyiz isteminin reddine ağır kusur cezasına yönelik temyiz isteminin kabulüyle ... Vergi Mahkemesinin, ... günlü ve ... sayılı kararının cezaya ilişkin hüküm fıkrasının bozulmasına oybirliğiyle, davalı idare temyiz isteminin reddine oyçokluğuyla, 7.11.2001 gününde karar verildi.

A Z L I K O Y U

193 sayılı Gelir Vergisi Kanununun 1 inci maddesinde gerçek kişilerin bir takvim yılında elde ettikleri gelirlerini safi tutarının gelir vergisine tabi olduğu belirtildikten sonra 2 nci maddede gelire giren kazanç ve iratların neler olduğu 7 bent halinde sayılmıştır. Gerçek kişinin elde ettiği gelirin bu sayılan 7 bentteki kazanç ve irat tanımlarından hangisine uyduğu, 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun "Vergiye doğuran olay" başlıklı 19 uncu maddesinin "Vergi alacağı vergi kanunlarının vergiyi bağladıkları olayın vuku" ve hukuki durumun tekemmülü ile doğar" şeklindeki hükmüne göre, gelirin elde edilmesine neden olan faaliyetin nitelendirilmesi suretiyle belirlenecektir.

Gelir Vergisi Kanununun 37 nci maddesinde her türlü ticari ve sınai faaliyetlerden doğan kazancın ticari kazanç olduğu hükme bağlanmış ise de ticari faaliyetini ne olduğu nitelik ve unsurları yönünden bir düzenleme getirilmemiştir.

Danıştay'ın süre gelen içtihatları ile ticari faaliyet, bir organizasyon içinde devamlı olarak yapılan gelir getirici bir faaliyet olduğu ancak organizasyon ve devamlılık unsurlarının münhasıran birlikte aranmayabileceği kabul edilmiş, ikrazatçılık faaliyetinde olduğu gibi yalnızca faaliyetin devamlılık arzetmesi yeterli görülmüş bazı faaliyetlerin mahiyeti itibarıyla da organizasyonun varlığının mutlak olarak gerekmediği benimsenmiştir.

Gerçek kişiler veya kurumlar ile bankalar arasında yazılı veya sözlü olarak yapılan sözleşmelere dayanılarak, döviz, altın gibi ekonomik değerlerin önceden belirlenen bir tarihte belli bir fiyattan alınması veya satılması şeklinde tarif edilen ve amacın gelecekte oluşması muhtemel aleyhe değişikliklerden korunmak olduğu belirtilen ve forward olarak isimlendirilen işlemin, bir gerçek kişinin nakit servetini değerlendirilmesinde ayrıca bir organizasyon kurmasına gerek kalmadan yapılabilmesi nedeniyle, bu işlemde elde edilen gelirin vergi dışı bırakılması Anayasanın, ödeme gücüne göre vergi alınması, vergide eşitlik ve vergide adalet ilkeleri ile bağdaşmaz. Şöyleki, bu anılan işlemin, bir gerçek kişinin veya tüzelkişi işletmesine bağlı olarak yapıldığında o işletmenin borcunun muhtemel artışını önlemek veya bazı malları yüksek fiyatla almamak suretiyle elde ettiği değerler o işletmelerin netice hesaplarında, matrahın artmasına neden olmak suretiyle vergilendirilirken, bunun gerçek kişi tarafından işletme dışında yapılmak suretiyle elde edilen gelirin bir organizasyon kurulmadan elde edildiği gerekçesiyle vergi dışı bırakılması vergide eşitlik ilkesine aykırıdır. Diğer taraftan, nakdi servetini mevduata yatırmak suretiyle değerlendirme yolunu seçenler karşısında, aynı nakdin, forward işlemi yolu ile değerlendirenler arasında da vergi kanunları önünde eşitsizlik ve adaletsizlik yaratılmasını haklı gösterecek bir hukuki neden ileri sürülemez.

Forward işleminin mahiyeti itibarıyla bir organizasyona gerek kalmadan yapılabilme olanağı bulunduğundan, bu işlemin bir takvim yılında bir defa yapanların elde ettikleri gelirin menkul sermaye iradı, birden fazla yapanların devamlılık arz etmesi nedeniyle elde ettiği gelirin ticari kazanç olacak vergilendirilmesi, kanun önünde eşitlik ve vergi adaleti gereği olduğundan bu hususuna ilişkin matah farkının yasaya uygun bulunduğu oyuyla karara katılmıyoruz.

BŞ/ÖEK